

1. kapitola

Nikdy bych nevěřila, že mozek se dá vymýt za tak krátkou dobu.

Kdybych to právě na vlastní oči neviděla.

To, co na nás všechny před chvílí Karolínčina matka na chodbě ječela, jsem pouštěla jedním uchem dovnitř a druhým ven. Už tu na nás křičelo, vyhrožovalo nám a posílalo nás do basy hodně případů, na které jsme museli zavolat ochranku. I Karolínčina matka by si zasloužila, aby ji z budovy vyvedl člen ochranky z vrátnice. Stačilo brnknout mu na vnitřní linku.

Ale nemohla jsem ho použít.

Karolínčina matka totiž přišla nebezpečně ozbrojená.

Za ruku držela vystrašenou Karolínku.

Byla to skutečně ona, byť zpočátku jsem ji téměř nepoznala. Když nás před třemi týdny vyhledal její otec, bylo to usměvavé, upovídané děvčátko s červenými tvářičkami a s obrovským perníkovým srdcem v podpaží. Růžovou polevou na něm bylo napsáno *Mému andílkovi*. Vůbec neprotestovala, když ji otec nechal u mě v kanceláři.

„Nechci, aby to slyšela,“ pošeptal mi, když už si Karolínka spokojeně rozkládala pastelky na stole. Pohladil ji po hlavič-

ce a k pastelkám postavil krabičku dětského džusu. „Když budeš mít žízeň, dej si. Pomerančový, ten máš ráda.“

Objednaný byl k Darině ve vedlejší kanceláři. Karolínka zatím na mé židli spokojeně komíhala nohama a na výkrese se po jejích prvních tazích objevily obrysy čehosi podivného se šesti nohama. Trochu moc na pejska nebo kočičku.

„Co to bude, až to bude, slečno?“ nakoukla jsem jí přes rameno.

Ani nezvedla oči od papíru, tak soustředěně kreslila.

„Přece beruška. Nevidíš?“

„Máš pravdu, už ji vidím. A kolik bude mít teček?“

„Pět. Tolik je mi let.“ Položila pastelku, aby mi na malých prstících ukázala, že umí počítat do pěti. „Tolik.“

„No ne. To už jsi tedy opravdu velká. Ještě se párkrát vyspíš a půjdeš do školy.“

„Ale tatínek říkal, že se ještě třikrát vyspím a půjdeme na karneval,“ přeskočila na událost, která ji čekala dřív než škola.

„Tak tedy na karneval. Těšíš se?“

„Těším.“ Oči se jí rozzářily a nohy pod stolem se jí rozkomíhaly ještě rychleji. „Budeme taky tancovat, říkála paní učitelka ve školce. A bude tam hodně balonků. A já budu beruška.“

Ta na papíru už byla skoro celá vybarvená červeně.

„Ještě pro mě musíme připravit takovéhle šaty. Beruškovské. A koupit černé punčošky. Tatínek říkal, že si ještě musí promluvit s tetou a potom koupíme punčošky. A taky hřeben. Takový ten s beruškou, protože takový jsem ztratila. A koupil mi srdíčko,“ ukázala na perník v celofánu.

Mému andílkovi.

„Tvůj tatínek tě musí mít moc rád,“ využila jsem chvíle, kdy si zasunovala brčko do krabičky s džusem a na chvíli zavřela pusu.

„Já ho mám taky ráda. I maminku mám ráda,“ řekla tak přirozeně, jak to dokážou jenom malé děti.

Dokud je nepokříví dospělí.

Než z originálů, které přivedou na svět, neudělají kopie sebe.

Kostrbatým písmem předškolačky napsala Karolínka na obrázek i své jméno. Tedy skoro. KAROL.

„Tak mi říká tatínek, když si spolu hrajeme,“ usmála se od ucha k uchu. Dva přední mléčné zuby jí už chyběly.

Úsměv z tváře jí nezmizel ani tehdy, když se už jednou rukou držela svého *tatínka* a druhou nám mávala na rozloučenou. Zato Darina si zhluboka vzdychla, jakmile si byla jistá, že už ji nemůžou vidět ani slyšet.

„Zlé?“ zeptala jsem se.

„Zatím těžko říct.“

„Chce se rozvést?“

„On ne. Jeho žena,“ pokrčila Darina rameny. „Našla si přítele. Sbalila sobě a dcerce věci a odstěhovala se k němu.“

„A dál?“ Bylo mi jasné, že to není všechno.

„Nestalo se to poprvé.“

Darina si opět zhluboka vzdychla.

„Dokonce ani podruhé, i když doposud nechávala dítě doma s otcem. Dělá to prý pravidelně, on se jí vždy snaží odpustit a ona se k němu vrátí. Každého půlroku uteče

k novému amantovi a potom přijde s pláčem, že už se to víckrát nestane.“

„A on ji pokaždé přijme?“

„Ano, kvůli dcerce. Aby měla mámu i tátu. Teď však maminka potkala někoho, za koho chce otce vyměnit, a tak se chce rozvést.“

„To je jeho verze, Darinko. Velmi dobře víš, že ji nemůžeš brát jako směrodatnou.“

„Neberu, jen ti ji říkám,“ konečně se trochu usmála. „Přišel se informovat, co ho po rozvodu čeká. Nechce přijít o dcerku.“

„A proč by měl?“

„Ta jeho mu tím prý vyhrožuje. Vrátil se po čtvrt roce z Kanady, kde byl za prací. Těšil se domů, na Karolínku, na ženu. A tu našel čerstvě zamilovanou. Věnuje se jenom svému příteli. On chodí s malou i do školky a stará se o ni. V téhle situaci neví, jestli si pro jistotu nemá vzít advokáta.“

„Co jsi mu řekla?“

„Že jsou to zbytečně vyhozené peníze, které může radši investovat do svého dítěte...“

To bylo před třemi týdny. Teď jsme měli čest seznámit se s Karolínčinou matkou osobně. A osobní to tedy opravdu bylo. Hysterický křik spustila už na chodbě, když se neohlášená dobývala k Darině.

„No to je skvělé. A na toho hajzla čas máte? Tomu lezete do prdele? Toho balamutíte?“

„Váš manžel přišel v době, na níž jsme se dohodli, paní Chalupková.“

Darinka zůstala asertivní.

„Co si to dovolužete, plést se mezi nás. Do toho, s kým žiju, vám nic není.“

„Máte úplnou pravdu.“

„Tak co sem ten psychopat chodí a žvaní nesmysly? Je to blázen,“ rozhazovala rukama. „Naprostý blázen. Nevěříte?“ Prohlédla si nás všechny, co jsme vyběhli na chodbu – Andreu, Karin, Romana i mě.

„Nevěříte! Vidím to na vás,“ tvář se jí zkřivila do úšklebku, v očích se jí objevily slzy. Karolínku, která stála vedle ní, vzala do náručí.

Přivinula ji k sobě. Holčička ji objala a obličej vystrašeně ukryla do jejích vlasů.

„Karolínko, broučku,“ hlas jí znězněl.

„Maminko, kdy už půjdeme domů?“ popotáhla a ještě pevněji se přitiskla k matce.

„Karolínko, teta mi nevěří, že táta je zlý. Tak jí řekni i ty, že to je zlý, zlý, zlý tatínek. Řekni, jak na maminku křičí. A jak tě chce mamince ukrást. A jak...“

Sevřel se mi žaludek. Na spojení *zlý tatínek* reaguje moje tělo stále s odporem. Hlavně když toto nechutně páchnoucí bahno hází matka po člověku, kterého kdysi milovala a zplodila s ním dítě. A od tohoto dítěte ještě chce, aby jí to potvrdilo. Aby se rychle a pokud možno bezproblémově přizpůsobilo nové situaci, které vůbec nemůže rozumět.

„Přestaňte, paní Chalupková,“ nemohla jsem se už na to dívat. „Kolegyně si s vámi promluví, ale bez Karolínky.“

„Jen ať to slyší i ona!“

Ve zlomku vteřiny znovu přešla k bojovnému tónu. Otec pochopil, že problémy dospělých nemůže řešit před dítětem, které chodí teprve do mateřské školky, matce to bylo očividně jedno.

„Nebude s vámi mluvit, dokud mi ji nedáte.“ Přidřepala jsem si k bledé holčičce se sklopenýma očima. „Karolínko,“ usmála jsem se na ni. „Pojď mi zase něco nakreslit. A povíš mi, jak bylo na karnevalu.“

Tázavě se podívala na matku. Ta konečně vypustila páru, zhodnotila rozložení sil a kapitulovala.

„Oblékl ji do trapného kostýmu berušky,“ neodpustila si však další invektivu na adresu svého manžela. „No řekněte, které dítě si dneska obleče kostým berušky? Takové nosí jen idioti bez špetky vkusu.“

Fakt se mi ulevilo, když se za ní zavřely dveře do Darininy kanceláře. Karolínka pořád hleděla do země, přešlapovala z nohy na nohu, na tváři měla výraz bez jakýchkoli emocí.

Úplně se uzavřela do sebe.

Sedla si u mě na židli, vzala čistý papír a černou tužku. Vůbec se na mě nepodívala a nereagovala ani na moje otázky, jen nožičkami v černých beruškovských lakovkách komíhala pod stolem.

Soustředěně kreslila.

Černé stromy, černé mraky a temnou černou postavu, vyšší než temný černý dům.

„Kdo je to, Karolínko?“ přerušila jsem ticho, když položila tužku.

Znovu ji vzala do ruky.

Pod černou postavu napsala kostrbatými černými písmeny TÁTA.

Maminčino dílo citové zkázy bylo dovršené a potvrzené skutečně černé na bílém. Za tři týdny dokázala v očích vlastní dcery udělat z milujícího otce nebezpečného psychopata.